

“En la contribució de les societats mèdiques als avenços dels coneixements mèdics, no hem de mirar la collita en grans descobriments; llur funció és més aviat de procurar un lloc de reunió pel canvi mutual d'idees quotidianes. Donen l'oportunitat de fer reeixir o recular, noves idees, sotmetre-les a les crítiques i a llur esmena, i netejar el mineral de la seva ganga, i en aquest intercanvi d'intelligències fèrtils s'engendraran certament noves concepcions.

“Donen facilitats per intercomunicació a tota mena de metges pràctics i una de les lliçons de la vida de Jenner sembla ésser que, àdhuc en l'isolament de la ruralia, en mig de les freqüents demandes d'una penosa professió, és possible, amb l'ajut de societats mèdiques i l'intercanvi d'idees amb els més avantatjosament situats, com era Hunter, guardar el cap despert a tota nova font d'informació, i encara per portar endavant investigacions personals en algunes branques de la medicina, biologia i història natural. El modern increment de les biblioteques ha donat, també, moltes facilitats, amb un cost mínim, a tots els metges, i junt amb les revistes mèdiques ha fet fàcil la comunió amb les grans intelligències del present així mateix com amb les del futur, igual en el nostre país com més enllà de les mars. Les societats han estat també importants agents en promoure entre els metges aquest sentiment de bona companyonia que és essencial per una cooperació fructífera; les intelligències dels homes són objecte d'un massatge mutual i poleixen els seus angles pel frec mutual. En això ha tingut la seva part la convivència, per humiliant que pugui ésser reflectir que el tigre que hi ha en l'home necessita sempre ésser apaivagat per la perspectiva o el record d'un festí. La Rochefoucauld ha dit que res és tan dolent com ens imaginem, i podia ben bé haver-hi afegit que “ningú”. Alguns de nosaltres recordem algun perjudici personal, recolzat en no millors fonaments que una conversa o una mala entesa, que s'ha fos com la neu al caliu de la relació personal.

“Qualsevol que estudiï la història de les nostres societats mèdiques, no pot deixar d'impressionar-se per una circumstància. Amb el temps, noves necessitats sorgeixen, però la força de la inèrcia ha prevalgut, i no s'ha fet cap pas per tal de satisfer les noves necessitats; aleshores esdevé l'excissió, i noves societats veuen la llum, de vegades

sortint de l'essència de la societat mare i amb detriment seu. Per què ocorre que les societats tendeixen a perdre la correspondència amb el seu medi? Es deu potser al fet que llur administració oficial ha estat en el passat massa en mans dels més antics membres? Estaven en el cert Harvey, Jenner i Osler en creure que els 40 anys és, en la vida dels homes, una edat tan crítica com hom allega ésser en la valoració en la vida de les dones? Si fos així, no seria millor que cada societat tingués un article del reglament que disposés que, com a mínim, una meitat del seu Consell directiu no hagi arribat als 40 anys? Aquesta és una qüestió que deixo per tal que la contesti cadascú de vosaltres.”

QUARANTA MALALTS PER HORA

De la “Revista del Sindicato Médico del Uruguay”, extraïem els següents comentaris que es refereixen al sentit de responsabilitat del metge, malmès per les assegurances en obligar-lo a una tasca excessiva en perjudici dels propis malalts:

“Hom diu que “mal de muchos, consuelo de tontos” i que “en todas partes cuecen habas”... I, efectivament, a l'Uruguai, com a Anglaterra no és rar de trobar consultoris privats (els menys!) i d'institucions anomenades mutualistes i àdhuc oficials, on una formidable aglomeració de malalts, no sempre lliures del contagi recíproc, esperen torn per tal d'ésser atesos pel metge, dentista, etc.

“El que sap bé el que és la Medicina i que “al millor caçador se li escapa la llebre”, no ignora que tenir cura d'una policlínica, sigui d'infants o d'adults, és tasca pesada, de responsabilitat clínica o social, va en mig de banalitats i petiteses, entre quadros incipients o esbossats, pot presentar-se, més o menys dissimulat, algun cas de gravetat que posa a prova la sagacitat del metge.

“L'atenció, la capacitat mental i fins el bon humor, i com a conseqüència, el rendiment del galè més entrenat, amable i pacient, decau en crisi, francament a pic, cada quart d'hora... I com a resultat, si després de dues hores, pot dir-se que han desfilat més de 40 i fins 80 malalts, no es podrà afirmar simultàniament—si hom és honrat—que tots els pacients hagin estat examinats en la forma deguda, i, per tant, no podrà assegurar-